

Arrest

nr. 282 200 van 20 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 november 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 24 januari 2022 voor de tweede keer een verzoek om internationale bescherming in. Op 22 september 2022 stelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afstand van het verzoek om internationale bescherming vast. Tegen deze beslissing stelt verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer 281 244.

Ook op 22 september 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: H. (...)

voornaam: L. (...)
geboortedatum: (...) 2000
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldige inreisstempel."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster onder meer de schending aan van het hoorrecht en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Ter adstruering van haar middel zet zij het volgende uiteen:

"EERSTE ONDERDEEL

- 1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.*

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

- 2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).*

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

Verzoekster heeft de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina. Zij werd geboren te (...) op (...) 2000. Verzoekster kan echter niet terugkeren naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit, Bosnië en Herzegovina.

De verzoekende partij bood zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken na haar aankomst in België. Zij had de gelegenheid om op 24 januari 2022 om effectief een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Een interview werd voorzien op 11 maart 2022 om 11u00, zoals vermeld op de bijlage 26 van verzoekster. Een nieuwe afspraak zou vervolgens zijn voorzien bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 april 2022. Verzoekster was niet aanwezig op deze afspraak.

Op 29 juli 2022 wordt vastgesteld door de verwerende partij dat verzoekster “opgeroepen werd om zich aan te bieden op 19/04/2022. Hij/zij gaf hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg. Bijgevolg wordt hij/zij geacht afstand gedaan te hebben van zijn/zijn verzoek om internationale bescherming”. Verzoekster betwist deze beslissing evenwel door middel van een vordering tot schorsing en nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster stelt dat ten onrechte werd besloten om haar verzoek tot internationale bescherming te beëindigen, hetgeen verzoekster had kunnen toelichten indien zij zou zijn gehoord voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Bovendien blijkt dat verzoekster de redenen niet heeft kunnen toelichten waarom zij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Zij werd evenmin in de gelegenheid gesteld om hierover te worden gehoord, alvorens een verwijderingsmaatregel werd opgelegd. De bestreden beslissing heeft immers tot gevolg dat verzoekster genoodzaakt zou worden om het Rijk te verlaten, terwijl verweerder geen kennis heeft over de redenen waarom zij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Zij werd evenmin in staat gesteld om te worden gehoord, alvorens de bestreden beslissing werd opgelegd.

Daarnaast wijst verzoekster op haar gezondheidstoestand, met name haar zwangerschap.

De vermoedelijke bevallingsdatum werd voorzien op 13 december 2022 (stuk 3), waaruit blijkt dat dit een vergevorderde zwangerschap is. Verzoekster zou evenwel worden genoodzaakt om het grondgebied te verlaten en een reis te ondernemen hiertoe, zonder dat verweerder rekening heeft gehouden met de zwangerschap van verzoekster voorafgaandelijk het opleggen van de verwijderingsmaatregel.

Verzoekster werd niet door verweerder in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord over zijn procedure tot internationale bescherming, voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

(...)"

2.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder hieromtrent als volgt:

"In een enig middel wordt de schending aangehaald van het hoorrecht, van de rechten van verdediging, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering inzake bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij stelt dat hij niet gehoord werd en dat hij verschillende elementen had kunnen aanreiken indien hij wel gehoord zou geweest zijn, met name het feit dat onterecht beslist werd om het verzoek tot internationale bescherming te beëindigen, da zij nog steeds een ernstige vrees heeft voor vervolging of onmenselijke behandeling ingeval van terugkeer naar het herkomstland (zij heeft niet kunnen toelichten waarom zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend), dat zij zwanger is. Door met die elementen geen rekening te houden zou de bestreden beslissing onwettig zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen.

Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, uiteengezet dat wordt overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten.

In de bestreden beslissing wordt toegelicht dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldige inreisstempel. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekende partij kan bezwaarlijk stellen dat zij niet werd gehoord, nu zij zelf geen gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging om te worden gehoord naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partij is aldus zelf onzorgvuldig opgetreden door geen gevolg te geven aan de uitnodiging tot verhoor (een uitnodiging die zij nota bene zelf ondertekend heeft voor ontvangst in de bijlage 26).

Voorts kan er alleen maar vastgesteld worden dat verzoekende partij geen begin van bewijs bijbrengt van een vermeende schending van artikel 3 EVRM ingeval van terugkeer naar het herkomstland en dat het louter gegeven dat zij zwanger is, op zich niet betekent dat er geen verwijderingsmaatregel zou kunnen opgelegd worden.

Door vaag te stellen dat zij niet gehoord is geweest over de redenen van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, zonder meer, brengt verzoekende partij overigens nog altijd geen begin van bewijs van een schending van artikel 3 EVRM aan ingeval van terugkeer naar het herkomstland.

Er kan dan ook alleen maar vastgesteld worden dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen niet van die aard zijn dat zij de uitkomst van de thans bestreden beslissing kunnen veranderen.

In dat opzicht kan er ook geen sprake zijn van een schending van het hoorrecht. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij, indien zij was gehoord, het bestuur bijkomende informatie had kunnen verschaffen die de strekking van de op dat ogenblik nog te nemen beslissing had kunnen beïnvloeden (RvS 26 april 2016, nr. 234.511).

De door verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3 Verzoekster beroept zich op een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht en op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Ze stelt dat ze niet in staat is gesteld haar standpunt omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten naar behoren en daadwerkelijk kenbaar te maken. Verzoekster betoogt dat ze niet is gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40). *In casu* wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verweerder betwist niet dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Door het nemen van het bestreden bevel wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht moet *in casu* aldus worden geëerbiedigd.

Zoals verzoekster terecht aanvoert, moet in dit verband tevens worden gewezen op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Daarin is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering verweerder rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar

behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. Het arrest *Boudjlida* van het Hof van Justitie (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13) legt dienaangaande de verantwoordelijkheid bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen. De vreemdeling moet naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit kenbaar kunnen maken (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 49, 50 en 55).

In casu duidt niets erop dat verweerder de betrokkene voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing heeft uitgenodigd om haar standpunt omtrent de onrechtmatigheid van haar verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit, uiteen te zetten.

Volgens verweerder kan verzoekster echter niet voorhouden dat zij niet is gehoord, nu zij “*zelf geen gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging om te worden gehoord naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming*”. Verweerder lijkt met zijn repliek voor te houden dat een uitnodiging om te worden gehoord in het kader van een verzoek om internationale bescherming gelijk staat aan een uitnodiging om te worden gehoord in het kader van diens voornemen om een terugkeerbesluit uit te vaardigen. Een dergelijk standpunt kan niet worden bijgetreden. Een interview in het kader van een verzoek om internationale bescherming wordt immers georganiseerd met het oog op geheel andere doeleinden dan een gehoor in het kader van een voornemen om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De hoorplicht vereist immers dat de vreemdeling naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit kenbaar kan maken. Tijdens een interview in het kader van een verzoek om internationale bescherming is een terugkeerbesluit logischerwijze nog niet aan de orde. Een dergelijk interview wordt georganiseerd om af te toetsen of de vreemdeling recht heeft op de internationale beschermingsstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Een dergelijk interview wordt geenszins georganiseerd met als doeleinde het al dan niet illegaal karakter van het verblijf van de vreemdeling te onderzoeken.

Zelfs al zou verzoekster zijn gehoord in het kader van haar asielverzoek, dan nog moet de Raad besluiten dat een dergelijk gehoor plaatsvindt in het kader van een internationale beschermingsverzoek en hieruit niet kan worden afgeleid dat de vreemdeling ook daadwerkelijk en nuttig voor al zijn belangen is kunnen opkomen in het licht van een terugkeerbesluit. De vreemdeling kan in dat geval wel nuttig opkomen voor zijn belangen die te maken hebben met zijn vrees voor vervolging of risico op ernstige schade maar het is evident dat elementen zoals *in casu* die bijvoorbeeld betrekking hebben op de nakende geboorte van haar kind, elementen zijn die weinig uitstaans hebben met een internationaal beschermingsverzoek doch wel met een terugkeerbesluit. Waar verweerder dan ook betoogt dat een schending van het hoorrecht niet aan de orde is enkel en alleen omdat verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan de uitnodiging om te worden gehoord in het kader van haar asielaanvraag, kan hij niet worden gevolgd.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog het volgende op. De repliek van verweerder waarbij hij verwijst naar de ondertekende bijlage 26 en stelt dat dit als een uitnodiging voor een verhoor geldt, moet enigszins worden genuanceerd. In zoverre verweerder in het kader van de huidige procedure verwijst naar de desbetreffende bijlage 26 waarin verzoekster zou zijn opgeroepen voor een interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 april 2022, moet in rekening worden gebracht dat er hieromtrent betwisting bestaat tussen de partijen, hetgeen het voorwerp uitmaakt van het beroep gekend onder rolnummer 281 244. In het kader van de huidige procedure kan de Raad enkel vaststellen dat er in het administratief dossier twee verschillende ‘bijlage 26’ zitten. Beiden zijn ondertekend door verzoekster. De ene bijlage 26 vermeldt dat verzoekster zich dient aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 maart 2022, de andere bijlage 26 vermeldt dat verzoekster zich dient aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 april 2022. Verweerder gaat dan ook te kort door de bocht waar hij stelt dat verzoekster onzorgvuldig is opgetreden door geen gevolg te geven aan de uitnodiging tot verhoor die zij zelf voor ontvangst zou hebben ondertekend in ‘de bijlage 26’.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere

afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissingen of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Het komt verzoekster toe aan te duiden dat zij de diensten van verweerder informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar genomen bestreden beslissing. Verzoekster duidt onder meer op het feit dat zij een kindje verwacht op 13 december 2022. Ter ondersteuning hiervan brengt ze een attest van de gynaecoloog bij.

De Raad concludeert dat, indien verzoekster wel gehoord zou zijn in het kader van het nemen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel, zij deze elementen had kunnen invoeren en had verweerder deze elementen mee in rekening moeten nemen bij de beoordeling van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, hetgeen nu niet is gebeurd. In het administratief dossier bevindt zich immers een evaluatiefiche met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet die luidt als volgt:

“Hoger belang van het kind : niets uit het dossier van de betrokkene wijst erop dat de betrokkene minderjarige kinderen zou hebben in België of in een ander land van Europa

Gezins- en familieleven : de betrokkene diende haar verzoek om internationale bescherming samen in met haar vriend (...), de vriend van de betrokkene kwam evenmin als de betrokkene opdagen voor zijn gehoor en er werd voor de vriend van de betrokkene eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bevel 13) genomen, er kan dan ook niet gesteld worden dat de betrokkene en haar vriend van elkaar worden gescheiden (...)”

Anders dan verweerder in de nota stelt, heeft verzoekster wel aangetoond dat met bepaalde elementen geen rekening is gehouden. Hoger is reeds toegelicht dat verzoekster in het kader van een gehoor elementen had kunnen bijbrengen, die mogelijks tot een ander besluit hadden kunnen leiden. Ze heeft dienaangaande ook concrete stukken bij het verzoekschrift gevoegd, zodat blijkt dat het niet om loze beweringen gaat. Waar verweerder in zijn nota nog aanvoert dat het enkele gegeven dat verzoekster zwanger is op zich niet betekent dat er geen verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen, betreft het een *a posteriori* motivering die nergens terug te vinden is in de bestreden beslissing, noch in de evaluatiefiche met toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verweerder stelt tenslotte nog dat de aangehaalde elementen niet van dien aard zijn dat zij tot een andere uitkomst hadden kunnen leiden. De Raad stelt daarentegen vast dat niet is uitgesloten dat een individueel onderzoek in het kader van een zwangerschap een invloed kan uitoefenen op de besluitvoering van verweerder en dat dit een element is waarvan niet kan worden uitgesloten dat indien de gemachtigde verzoekster had gehoord en bijgevolg op de hoogte zou zijn geweest van dit gegeven, dit tot een ander resultaat aanleiding had kunnen geven.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt aangenomen. Het verweer van verweerder doet hieraan geen afbreuk. Het middel is dan ook in de gegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN